

i Tilfælde, hvor Ydelse af hurtig Lægehjælp kan være af afgørende Betydning. Skønnet herom maa, naar Tilfældet ligger for, udøves af Lægen, der efter de Oplysninger, der meddeles ham, maa afgøre, om han mener, at der foreligger saadanne Omstændigheder, at han straks bør træde til. Men Lægen maa skønne under Ansvar, idet den endelige Afgørelse af, om Lægen i det enkelte Tilfælde har handlet rigtigt, vil tilkomme Domstolene, nemlig hvis der rejses Sag mod Lægen for Tilsidesættelse af hans Pligt i saa Henseende.

Man har ikke ment at burde udstrække Forpligtelsen til at gælde udover de Tilfælde, hvor der rettes en Begæring til Lægen om Hjælp. Det vil vel kunne forekomme, at en Læge, der f. Eks. bliver Øjenvidne til et Ulykkestilfælde, kommer til at staa overfor en Situation, hvor hurtig Lægehjælp er tiltrængt, men man har ikke ment at burde gøre det til en *retlig* Pligt for Lægen i saadanne Tilfælde at yde sin Hjælp, naar Tilfældet ikke falder ind under Borgerlig Straffelov § 253. Derimod finder man det naturligt, om en Læge i saadanne Tilfælde yder nødvendig Førstehjælp.

Jordemødre har i Henhold til § 2 i Lovbekendtgørelse Nr. 378 af 23. Juni 1920 om Jordemødervæsenet Pligt til at begive sig til de fødende Kvinder, til hvilke de hentes; de nærmere Regler om denne Pligts Omfang er fastsat i § 6 i Instruks Nr. 223 af 20. April 1921 for alle til Praksis berettigede Jordemødre.

Man har ikke anset det for nødvendigt at give tilsvarende detaljerede Regler for den i § 7 foreslaaede Pligt for Læger; Jordemoderens Mødepligt er under de i Instruksen angivne Forhold ubetinget, medens Lægens Pligt — bortset fra de Tilfælde, hvor Jordemoderhjælp ikke kan skaffes til Veje, eller hvor Jordemoderen tilkaldes Lægen — beror paa et Skøn over, om hurtig Hjælp er paatrængende nødvendig, et Skøn som Lægen bedre end Jordemoderen vil kunne udøve.

Lægen vil kunne have gyldigt Forfald, f. Eks. paa Grund af Sygdom, Overanstrengelse eller Alder, eller efter Omstændighederne fordi han er optaget af anden Lægegerning. Som gyldigt Forfald maa det ogsaa efter Omstændighederne kunne anses, at Lægen holder Ferie.

Da det maa anses for rimeligt, at der er Adgang for Læger, der er ophørt at praktisere, til at frigøre sig for den heromhandlede særlige Pligt til at yde Læge-

hjælp, er en hertil sigtende Bestemmelse optaget i Stk. 2.

Det bemærkes i denne Forbindelse, at saadan Erklæring ikke fritager en Læge for den enhver Borger paahvilende Pligt til at komme nødstedte Personer til Hjælp, jfr. Borgerlig Straffelov § 253, se nærmere Bemærkningerne til § 7; det er kun den Læger særlig paahvilende Pligt i saa Henseende, vedkommende fritages for.

Angaaende Lægens Ret til Betaling, naar Lægehjælp er ydet i Henhold til den her foreslaaede Bestemmelse henvises til § 15, Stk. 2, og Bemærkningerne hertil.

Til § 8.

Der henvises til den under Afsnit VI i Kommissionens Betænkning givne Redegørelse angaaende Lægeattester.

Til § 9.

Der henvises til den under Afsnit II i Kommissionens Betænkning givne Redegørelse for de hittil gældende Regler om Lægers Tavshedspligt og Kommissionens Standpunkt til dette Spørgsmaal.

Den foreslaaede Bestemmelse falder sammen med Bestemmelsen i Borgerlig Straffelovs § 263, Stk. 2, der ogsaa omfatter Læger. Man har imidlertid anset det for rigtigst, at der i Lægeloven optages en udtrykkelig Bestemmelse om dette Forhold. Da man finder den af Straffeloven trufne Løsning af dette Spørgsmaal fuldt tilfredsstillende, har man, for ikke hos de retshaandhavende Myndigheder at skabe unødvendig Tvivl om, hvorvidt de to Bestemmelser fuldstændig dækker hinanden, søgt i videst muligt Omfang at benytte de samme Udtryk i den her foreslaaede Bestemmelse som i Straffeloven og med Hensyn til Ansvar for Overtrædelser ganske henvist til Straffeloven.

Overtrædelse af Tavshedspligten vil efter den foreslaaede Formulering, jfr. Henvisningen til Borgerlig Straffelovs § 275, være privat Paatale undergivet, dog kan den forurettede ogsaa begære offentlig Paatale.

Efter Borgerlig Straffelovs § 263, Stk. 2, har Lægens Medhjælper samme Tavshedspligt som Lægen selv. Dette gælder ikke alene de Medhjælper, der deltagere i den egentlige Lægegerning som Sygeplejere og Massører, men ogsaa den mere underordnede Medhjælp, f. Eks. Telefonvagter, Portører paa Sygehuse o. lign. Personer. Man anser det for vigtigt, at det indskærpes saadanne Personer, at de